

*Tills
du
slutar
andas*

ANNIKA
ORTMARK
LIND

TEXICON
FÖRLAG

Detta är
ett läsprov från
Texicon Förlag

Innehåll

Vinter

Domen

6

Vår

Hoppet

29

Sommar

Mörkret

46

Höst

Magin

104

Vinter

Utför

176

Vår igen

Tills du slutar andas

251

Till Tony

"In the end, we'll all become stories."

Margaret Atwood

Prolog

Hon var gift och hade barn.

Samma med honom.

Men inte med varandra.

De levde sina liv som man gör med handlingslistor, tvättdagar och fredagsmys. De gnabbades med sina respektive, älskade men kände sig också ensamma i sina tvåsamheter. De åt korvstroganoff på varsitt håll ovetandes om att deras vägar en dag skulle mötas i ett rus av bubbel.

En förlupen kyss tände gnistan.

Ett misstag, trodde hon.

Inte, hävdade han.

De dansade intill varandra när han viskade i hennes öra att han älskade henne.

”Hur länge har du gjort det”, undrade hon.

”Alltid”, svarade han och hon dök ner i ett vatten som hon aldrig skulle kunna ta sig upp från.

VINTER

Domen

”Och min feta pension kommer brinna inne! *Fuck!*”

John håller ratten så att knogarna vitnar, gör en tvär gir in på en slingrande skogsväg. Låter helljuset kasta sina käglor in bland tallar och inlandsisens spår av strödda stenbumlingar. Han fingrar sig igenom namnen i mobilen, kopplar på högtalaren och ringer mannen som har lovat John en pension med guldkant. Cancer var inte ett scenario de hade diskuterat. Däremot frihet att resa, köpa en ny fyrhjuling och skapa traktens mest spektakulära vinkällare.

Nu åker drömmarna rutschkana ner i evigheten.

”*Fuck!*”

Mia stirrar in i det gapande mörkret, grabbar bildörrens handtag, ber att högre makter ska föra dem i trygg hamn.

”Pelle Algotsson, vad kan jag hjälpa till med?”

Rösten är varm och stabil, så som en pensionsrådgivare ska låta.

Men snart anar Mia hur stämbanden får en ny frekvens. Pelle har nog aldrig fått ett samtal där kunden med så få ord säger så mycket:

”Jag ska dö snart. Kör igång allt, nu!”

2

När någon ska dö blir han dirigent.

Det är så självklart att den innersta kretsen är beredd att radera ut sig själva. Det gäller att vara följsam, att tolka nyanser och vara beredd på snabba förändringar.

Tänk den rollbeskrivningen på jobbet, funderar Mia när hon drar upp nylonstrumpbyxorna över knäna utan att repa dem på fnasiga nagelband.

John har bokat biljetter till *La Traviata* på Operan, med en skalldjursplåtå på favoritkrogen som start. Han duschar länge, masserar omsorgsfullt in rakiöddret och flossar tänderna. Huden doftar hav och dova kryddor, kostymen sitter som den ska, skorna blänker så att hans mamma skulle ha varit stolt.

Mia försöker slita av sig glasbubblan som har ramlat ner över huvudet. Hon hör bara lösryckta ord, anar konturerna av en människa när hon möter sin spegelbild, säker på att ingen skulle uppfatta hennes skrik.

Men att ge upp är inte ett alternativ.

”Tack för att du fixade biljetter, tack för att du orkar.”

John passerar bakom Mia när hon ger håret extra omsorg med fönen och pillar fast fyrtioårspresenten i örsnibbarna.

Hon lyckas ge läpparna en färg av smultron.

Lyckas forma ett leende.

3

Skaldjur är bästa valet om samtalet är kärvt. Liksom när samtalet flyter. Inget blir kallt, ingen brådska med något.

En bra meny även när ångest snörper strupen. Ostron klarar trånga passager.

Mia drar stolen närmare bordet. Rättar till det röda klännings-tyget, pillar på örsnibbarna för att kolla att briljanterna sitter där de ska. Kliar sig i den kortklippta nacken och lägger ena benet över det andra. Petar på Johns fot med en högklackad stövlett.

Kockarna klyver humrar, servitrisen tar upp beställningar och Mia har full koncentration på kvällens scen. Så som livet bjuder till dans, måste de dansa.

”Får man önska champagne?” säger hon.

”Önska vad du vill.”

John beställer in drycker, men rör knappt sitt glas. Hans kropp protesterar mot det mesta, men när det gäller livets goda på tallriken är han duktig pojke. Bara besviken över att det inte smakar som förr.

Mia smuttar på deras favoritvin, en *sancerre*. Hon försöker tygla hjärnan som spinner dödstrådar. Är det sista gången de är ute och äter? Går på operan? Var Quebec sista gången ...?

Så stänger hon dörren om djävlarerna som predikar om domedagen.

”Alltså den här krabban... mmm... Brukar inte vara en favorit, men tror att smöret är det rikaste jag har smakat.”

”Jag har fiskat det mesta, men aldrig krabba”, säger John. ”Kanske för att jag var mer norröver än på västkusten när jag växte upp. Vad tror du, tänk om vi skulle åka tillbaka till Marholmen nästa höst och åka på krabbsafari?”

”En fantastisk tanke”, svarar Mia och känner hur krabban växer i munnen.

De beställer en crème brûlée och en slät kopp kaffe. Mia avstyr en avec. Hon vill för allt i världen inte sukta John med en dieseldoftande grappa.

De pratar om skogen, träden och granbarkborren som härjar i gårdarna runt deras. De konstaterar som vilka huggare och arborister som helst att man skulle behöva ta ner stora partier.

”Men hur vet man att det är just granbarkborre?”

”Brunt bormjöl långt nere vid stammen, pyttesmå ingångshål. Är det färska angrepp ska de ut ur skogen så fort som möjligt.”

Mia tycker om att höra John prata om träden, som han inledde ett passionerat förhållande till istället för att ta ut pension i förtid. Han lämnade matkreatörens stol för att hänga i toppen på tallar, fälla stormskadade björkar och beskära äppelträd. Mia är med som *ground man* när hon kan. Passar linor, skickar upp nya motorsågar om någon strejkar eller bara kollar att inga obehöriga kommer i närheten av granar som får marken att skälva när de landar.

”De är mäktiga, träden”, säger hon och anar en lätt berusning när hon formar orden.

De går mot operahuset. Mia googlar *La Traviata* och inser att det är långt ifrån en feelgoodhistoria. Skräcken förflyttar sig till ett annat sekel, då dramaturgin ofta innehöll älskande som inte fick varandra.

Hon lägger handen i Johns nacke, ett språk som han uppskattar

mer än italienskan. Han återkommer ofta till det, till deras första kyss, ”när du la din hand i min nacke visste jag ...”

”Fattar du något?” viskar Mia i Johns öra.

”Inte ett skit.”

”Fast det är vackert.”

”Så jävla vackert.”

När Violetta segnar ner på golvet räcker Mia en näsduk till John.

Sopranen säger precis som det är.

Ridån går ner och de sitter kvar tills salongen är tom.

Kanada

Ett halvår före diagnosen

Torsten och Cathrine strålar på trappavsatsen när John och Mia svänger in på uppfarten. Djungeltrumman har gått, förvarnat om att den förlorade sonen har setts på färjan till Lobster Island, ön på den kanadensiska östkusten där Johns pappa har levt de senaste decennierna. Kanske viskade någon, att nu är Torsten allt lycklig, och lade till det som folk har mumlat i decennier:

”Hur kunde han överge sin son, vad var det som hände, *egentligen?*”

Torsten sveper armarna om John, sin pojke som han bara har träffat några gånger de senaste trettiofem åren. Mia anar blänk i ögonvrån och noterar leendet med en glugg på höger sida.

”Today is my lucky day!”

Far och son släpper in Mia i kramen. Cathrine dyker också in bland alla längtansarmar och till slut återstår bara en rejäl utandning.

John lättar på kepsen, Mia känner hur t-shirten klibbar mot ryggen.

De kliver in i huset via verandan med udda stolar och en hel-täckningsmatta som ser ut att leva sitt eget liv. De blommiga sofforna i vardagsrummet avslöjar var makarna tillbringar timmar framför

teven. Naturromantisk konst på väggarna och grupper med kristallföremål. En svan kröker sin vackra nacke, en björn med en korg på armen.

Mia gör sitt bästa för att älska det hon ser.

De slår sig ner runt det som visar sig vara ett hemsnickrat soffbord.

Benen formade efter de grenar de kommer ifrån. Mia berättar om Johns olika bordprojekt hemma i Bäverbäck.

”Herregud, vad lika ni är”, säger Mia och blir alldeles varm.

Torsten hade inte vågat drömma om att få träffa sin son igen, och att ta sig till Sverige skulle han inte våga. John misstänker att hans pappa flydde landet med skulder – både finansiella och känslomässiga – och att Torsten är övertygad om att han ska bli arresterad vid gränsen.

Han lever på många sätt i en fantasi.

5

Mia blundar. Läger en hand på diskbänken och söker vidare i nattens drömtöcken. Hon letar efter någon på en fest. Folk är berusade, halvnakna, skrattar åt hennes rop på hjälp. Hon halkar, blod rinner ur djupa sår. Hon klättrar upp på en teaterscen, ropar på John, men han kommer inte.

Ytterdörren slår igen.

Johns armar om hennes kropp. Hon förundras över hur lena hans händer är, han som slipar motorsågskedjor och spettar sten när han har en stund över.

John nosar henne i nacken, viskar godmorgon även om det närmar sig lunch. Hon vänder sig om och kryper in i hans huggarjacka som doftar skog, eld, svett.

Låter tårar väta hans slitna t-shirt.

”Jag hade en sådan fruktansvärd mardröm, du var borta.”

John håller hårt tills Mia krånglar sig ur greppet.

”Tack, nu vet jag var du är.”

”Och *jag* vet att jag är hungrig”, säger John.

Mia fortsätter skiva apelsiner. Läger bitarna i skålar, toppar med blåbär, granatäpplekärnor och hackade valnötter. Förbereder en ägggröra, tar fram *Folke* ur kylan, värmer mjölk till kaffet.

Fötterna vet hur många steg det är mellan spisen och kylskåpet, händerna greppar kniven utan hennes vilja. Brödet blir rostat. Hon räknar kaffemåtten utan att minnas en siffra.

Försvagad som av en gigantisk tandläkarbedövning. Marken har förvandlats till känslomässig kvicklera. Vad John känner kan hon bara ana.

John fasade för att det var huden som skulle ställa till det. Den är mönstrad av kirurgers skalpeller, spår från hans ung- och dumsolande på stranden i Grekland, hans månader på en oljerigg i Medelhavet, hans kärlek till undervattenslivet i Stora barriärrevet.

Mia har lärt känna Johns resor genom ärren. Där somnade han på stranden i Ibiza, där backpackade han i Thailand och gick direkt från oljemassagen till solstolen. Där ... ett snitt för Kalifornien, där ... en skåra för jakten på farsan i Australiens outback.

John försjunker i DN, Mia gör likadant. De stirrar i varsin skärm, som om det var i förrgår. Godmorgon världen summerar veckan som gick, men för dem råder en ny tideräkning.

”Älskling, vill du ha mer kaffe?”

”Gärna, en halv Mumin.”

”Hur var äggröran?”

”Perfekt, tio på en skala.”

Men John har saltat och saltat. Något brister i hans kropp, även om han gör sitt yttersta för att hålla ihop den. Han tar kaffekoppen. Går in i sovrummet, drar täcket över huvudet. Mia är steget efter, lägger sig bredvid med datorn i famnen.

”Barnen, när ska vi berätta?”

”När alla är hemma ... Till jul”, hörs under täcket.

Ytterligare en och en halv vecka till ska de bära skräcken intill sina bröst. De sätter livet utanför på vänt för att kunna informera alla barn samtidigt, deras kullar från tidigare förhållanden. Johns Alex gör lumpen i norra Sverige. Mias döttrar Emilia och Julia pluggar på universitet i Linköping respektive Stockholm, hennes son

Simon gör praktik i Londons finansdistrikt.

”Hur säger man?”

”Jag vet inte ... Säger man det före middagen är det kanske ingen som vill äta.”

”*Älskling* ...”

”Bättre efter, när alla är mätta.”

Hans son, hans allt.

Mia fångar John.

Lägger sig på honom för att han inte ska slita sig, gå sönder.

Flätar sina ben om hans.

Låter smärtan bölja fram och tillbaka, vill ta den från honom, men han kräver den åter med sådan kraft att hon inte förmår hålla emot.

Samtidigt påstår satiren i *Godmorgon världen* att allt är som vanligt. Hyperinflation i Venezuela, utbredd fattigdom i Somalia och oljan skapar nya konflikter.

Du har precis avslutat ett läsprov från Texicon Förlag.

www.texiconforlag.se

info@texicon.se

© Texicon Förlag, Stockholm, 2026 © Annika Ortmark Lind 2026

ISBN för tryckt utgåva:

978-91-989780-8-7

ISBN för e-bok:

ISBN 978-91-989781-1-7

Utdrag från: "Tills du slutar andas" av Annika Ortmark Lind.

